

ALACANT, UNA CIUTAT AMB CINC-CENTS ANYS

El cinquè centenari, un projecte de futur

L'any 1990, Alacant farà cinc-cents anys. La fita vol ser aprofitada per a la realització d'un seguit d'actes i d'obres que pretenen empenyar la ciutat cap al 2000. L'impuls d'aquesta empenta, ara per ara, ningú sap ben bé fins on arribarà.

Francesc M. Anton

Quan Ferran II, el rei catòlic, concedí a Alacant el títol i la categoria de ciutat, el 26 de juliol de 1490, de segur que els alacantins d'aleshores no tindrien problemes amb el trànsit, les circumval·lacions o la participació ciutadana. Aquest Reial Privilegi, expedid a la ciutat de Còrdova, reconeixia l'auge econòmic que havia assolit la ciutat i «*además, que ésta no necessita de auxilio extrano para su vida social y política*».

Carlos Mateo, comissari del V Centenari.

Cinc-cents anys després, els governants municipals triaren aquest fet per a portar a terme una celebració de grans proporcions com les que, darretrament, sorgeixen pertot arreu.

El mateix Carlos Mateo, comissari del V Centenari, que fou nomenat per l'Ajuntament el novembre de 1987, ens va confessar que no sabia quins criteris s'havien seguit a l'hora de triar aquesta data. Quan li feren la proposta, s'ho pensà i, després d'obtenir la seguretat que podia comptar amb gent de reconeguda qualitat artística, intel·lectual i cultural, decidí que qualsevol excusa era bona per a fer coses per Alacant.

Carlos Mateo i el quasi centenar de persones integrades en el seu equip estan treballant des de començaments de 1988. El treball ha estat dividit en diferents àrees cadascuna de les quals està dirigida per especialistes en la matèria. Així, doncs, les exposicions, les publicacions, les festes, la gastronomia, les realitzacions, l'àrea de la dona, els barris i els centres educatius, seran les activitats que rebran el benèfic alè del centenari.

El comissari afirma que s'està treballant amb rigor i amb gent qualitativa-ment molt important que no cobra res

pel seu treball. Això no obstant, reconeix que dur a terme aquest projecte depèn de la voluntat política i la traducció d'aquesta en els diners adients. Parlant de pressupostos, hem de dir que els 700 o 750 milions de pessetes seran aportats, a parts iguals, per l'Ajuntament, la Generalitat i la iniciativa privada.

L'octubre del 1989 és la data triada per a iniciar els actes. Un simposi amb el nom «Alicante, un proyecto de futuro», on es pretén sotmetre la ciutat a un profund debat que abastarà aspectes tan diferents com els de ciutat sana, qualitat de vida, parcs i jardins, rehabilitació, economia, turisme i serveis,

serà l'encarregat de trencar el foc.

El 1990, tot un seguit de manifestacions musicals, teatrals, esportives, exposicions, debats, i d'altres convertiran la ciutat en un immens escenari durant tot l'any. Convé destacar la festa ciutadana del 26 de juliol, dia de l'aniversari, amb la participació dels ens organitzadors de l'Expo 92, l'Olimpíada de Barcelona i de la capitalitat cultural de Madrid. Els organitzadors, però, creuen que més important que tot això són les obres que perduraran després de 1990, com ara la rehabilitació del nucli antic, la més important sens dubte. Però n'hi haurà d'altres, com la rehabilitació del teatre Principal, la construcció d'un gran centre cultural al passeig de Campoamor, la recuperació de la Llotja del Peix com a gran sala d'exposicions o l'edició, per primera vegada, d'una història de la ciutat realitzada per trenta-dos historiadors i que abastarà les quatre edats: antiga, mitjana, moderna i contemporània.

A Alacant, encara que sembli estrany després de l'experiència del 750 aniversari del naixement del poble valencià, tots, o quasi tots, hi estan d'acord. En Esquerra Unida pensen que aquestes celebracions, encara que poden ser enganyoses per a la ciutat, són un bon motiu per a dur la cultura a la perifèria i popularitzar-la. També creuen que és una bona oportunitat per a realitzar els projectes de rehabilitació del nucli antic i del teatre, encara que són projectes antics que s'han anat ajornant sense motiu aparent.

Com es veu, més que oposició, l'únic que hi ha són desconfiances per tots aquests projectes que molts comencen a pensar que poden quedar buits el 1991 si no es fa una bona política d'ajuda a la producció autòctona. □